

Homo Europaeus

A Homo Europaeus
multamból néha rám pillant.
Ostort cserdített a kondás,
lelkemben sirt a borongás,
ám a végtelen felvillant.

A végtelenben a véges,
magam ereje, határa.
Így volt ez akkor, míg ifjan
tudtam az eget, mért hívjam,
s nem volt sorsomnak zsandára.

Noha besorolt a bánat
seregébe, víg is voltam.
S bár dúlt bennem mozdulatlan
és mozdulva a múlhatatlan,
az életet magasztaltam.

Szülőházám volt gyökerem,
fája pedig Európa.
Elidőzöm az emléken,
mint hévvel farkított képen,
Jaj, mi is történt azóta?

Volt eset, mikor a Homo
Europaeus átölelt.
És dajkálta az értelmemet,
bizalmamat értékekben,
ajkam eszmékről énekelt.

Hol is a fa? Hol a gyökér?
Mért is lett az ész rabszolga?
A mocsárszagú rokonok,
mert urak s a véres romok,
ki is e föld tulajdona?

Hetenként, mikor feloldja
a melázás a tényeket,
a régi gyökér felém int,
a régi fa lombján szín remeg,
s elkergetem a rémeket.

S úgy érzem, mint ki rossz álmon
győzött a hit varázsával.
S a hon és a vén kontinens,
bár szívem hajdan renitens,
szembenéz ifjúságával.

(Cleveland)

Játékszer a fáraók idejéből

Egy bábút láttam, kecses figurát,
játékszer volt a fáraó-időkben.
Úgy mosolyog, mint aki nagyurát
el nem képzeli mumiónak, s rád
és rám úgy tekint, mint aki időtlen.

Azt mondják, (lehet, hogy így van) e bábú
piramist látott s étekbő holtakat.
Túl az ablakon óriás ágyú
plakátfalon s egy ifjú, víg szájú,
körütem arcok, frissek, fáradtak.

A multból mit is őriz a szellem?
Sehol sincs ennél régebbi játékszer.
Mit mond a bábú a végtelenen,
mit mond az ágyú, az élettelen,
ki kérdez így: egyszer, százszor, ezerszer?

(Cleveland)

---

*Az Amerikában élő kiváló magyar író küldötte be ezt a két versét a HÍD-
olvasóinak